

په قتل پښېمانه يم

ليکوال:

محمد نعمان دوست

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

په قتل پېښمانه يم

ليکوال:

محمد نعمان دوست

کمپوز:

ليکوال

ډيزاين:

رحمن الله بهير

د پښتۍ انځورگر:

حبيب الله رايان

انلاين چاري:

مختار احمد احسان - د لراوېر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانيمرگ ورور غمونو يې له سترگو د ماشومتوب
خواره خوبونه لوتلي دي .

دوست

د کتاب لړلیک

قران شریف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت یوسف ع
اللهاکبر، اشهدان لا اله الا الله
گناه گار
مونږ لکه سمندري حیوانات
لوحو ته اړتیا
جنت
خومره سخت، خومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولي له ښکاره توبه وکړه
زما هديره
تروريستان
د نرېچيان
د عمر اوسط
تېپي نجلۍ
د مور نصیحت
قاتله
په قتل پښېمانه يم
وروستۍ خبرې
د اختر کالي
یواځې
یه بچه کس کاهی
ماشومان
له ورېځې وېره

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنيانو د راتگ يوه شپه
عجيبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهاري
عجيبه قضاوت
د خوشي سر
د آبادۍ وېره
چرگان
خاموش کلی
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زموږ د کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو مياشت
خشونت
سپي
د ماشومي ژړا
د ايټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره يادگاري عکسونه واخلي
سپي بېننه غوښته
مبارکي
بيټ نيکه

قرآن شریف

سليم په کوچنيو لاسونو د کتابونو له بکسې قرآن پاک راووست، خو ځلې يې ښکل کړ او بيا يې د مېز پر سر کېښود.

موريې پرې غږ کړ:

زويه!

ستا خونن د قرآن شريف ازموينه ده، قربان يې له نامه شم، ولې دې له بکسې راووست؟

هغه مخ ورواړو:

موريې! ته رښتيا وايې، خوزه نور قرآن کریم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترگې راووستې: ځوانيمرگ شې، ولې؟

د سليم، ستونۍ ډک شو، په ژرغوني انداز يې وويل:

موريې!

موږ ته ملا صاحب ويلي چې، د قرآن کریم بايد ډېر قدر وشي، بېخايه

غورځول يې لويه گناه ده.

ا، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملگري په کې ټوټه - ټوټه شول، د هغوی قرآن شريفونه پانې - پانې په سپېرو خاورو پراته وو. سليم له کوټې ووت، موريې لږزې ونيوله، کله يې د مېز پر سر قرآن کریم ته کتل او کله يې کړې ښېرا (ځوانيمرگ شې!) ذهن ته تله راتله.

۱۳۸۵، د ليندۍ ۲۴ مه

کابل

اولاد

ټولې ميرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کتوري کې چې آيت کړسي پرې ليکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې ياد سورتونه چوفول او چا پټې - پټې اوښکې تويولې .

خو د کمينې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدو .

يوې غږ کې: له درې شپو ورځو راهيسې يې سترگې نه دي پټې کړي، په يوه چيغه ده. موږ ويل، کور کې به پرې خداى ور حمېږي خو داسې ونه شوه، بايد د ډاکټر غم وخورو .

کمينه بيا کټ کې واوښته او له درده يې پر بازو خوله خښه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ څرېدلي عکس يې سترگې خښې کړې:

زويه !

په تامي له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرگ ترمنځ هيڅ نه و.

خو چې دنيا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخيستو راته نوي اميدونه را کول.

يو دم يې مخ سور شو، سترگو کې يې اوښکې ښکته او پورته وگرځېدې، شونډې يې ژر-ژر رپېدلې .

زويه !

ته خولا زلمى شوى هم نه وې چې ... يو چيغه يې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې ميرمنې حيرانې وې، په څه خواړۍ يې کټ ته پورته کړه، يو ناڅاپه بيا نيغه کېناسته، را غونډو شوو ښځو ته يې مخ را واړو :

نه، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم ليدلې، هغه هم راته ولي، وژني يې، دلته جنگ دى، جنگ ککړې خوري....

۱۳۸۹، کابل

عدل

له خواونیو راهیسې د محکمو په دروازو گرځېدم. عریضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هر قاضي صاحب تر څنگ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آیتونه ولیدل، خوشحاله به شوم.

ځان سره به مې ویل: زه په حقه يم. خو دا چې ژر موضوع نه فیصله کېږي علت به یې دا وي چې، ښه عدالت تامین شي.

نن بیا د محکمې خواته ولاړ وم. یو تن، چې شاید له پخوا یې څارلم راباندې غږ کړ:

وروره! عریضه خو دې وشړېده، خو که خپلۍ دې هم وشړېږي حق به دې تر لاسه نه کړي.

ما هماغه شان ورته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جیب لاس وواهه! په تشو گرځېدلونه شل کېږي.

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صیب په ۵۰۰۰۰ راضي کړ.

احکام یې راکړل، خو کاغذونه یې رانه قید کړل او وعده وشوه چې، سبا به پیسې سپارم او اسناد به تر لاسه کوم.

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پیسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې گټلې وې.

قاضي صاحب، عینکو لاندې موسک شو، خو چې پاکټ یې خلاص کړ او په کلدارو یې سترگې ولگېدې، په ټنډه کې یې کږې وږې لیکې پیدا شوې (*)، عینکې یې لرې کړې او بیا یې خوله پرانیسته:

افسوس! دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانیو شرمېږئ!

تانه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الامرو واجب دی؟ خو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانیو کېږي او تاسې بدبخته ولس ...!

هغه پسې اوږده کړه: یو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هیڅوک څه نه وایي.

قاضي صاحب، هماغه شان لگیاوو خو ما په دیوالونو هغو لیکلو ایتونو او احادیثو ته کتل چې، د عدالت او بدو اخیستلو په اړه لیکل شوي وو.

۱۳۸۸، کابل

* دا مهال، له کلدارو څخه د افغانیو ارزښت لوړدی.

افتتاح

ليکه خلک ولاړ وو، يو تن چې نيکتايي په غاړه کې ټالۍ وهلې، له چاکليټو او شيرينيو ډک پتنوس په لاس کې نيولی و او مخکې وروسته کېده .

مخامخ يوه سره پټۍ بنده وه، رييس صاحب چې تورې عينکې يې تندي ته پورته کړې وې، تازه يې له خولې سگرت و غورځو او له نورو رامخکې شو :

حاضرينو !

هميشه د موسسو او انجويانو په فعاليتونو نيوکې کېږي، يو شور گله دی چې انجويانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پيسې يې وخوړې او ...

هغه، چې په سترگو کې يې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته يې لاس ونيو :

نن موږ د يوه داسې پول پرانيسته کوو، چې زموږ د کارکونکيو په بېسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پلونو خامخا په زرگونو ډالر لگېږي .

رييس صاحب، څنگ ته ولاړ کس نه لويه قيچي راواخيسته، راټول کسان يې پټۍ ته نږدې راوبلل.

قيچي په پټۍ خوله بنځه کړه، پرې شوه او بيا داسې لاسونه وپرکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي.

يو ولاړ سپين ډيري غږ کړ:

رييس صاحب!

په دې پول به يواځې موږ تگ راتگ کوو، که د موټرو زور هم لري؟

رييس، په غرور وويل: ټانک خو پرې تېر کړئ! او بيا يې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروښ ورو- ورو را روان شو، غره هار يې د لاسونو په پرکا کې ورک و، چې کله يې مخکيني ټايرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد، د سمتو ټوټې او کاني ترې را ولوېدل، موټروان ترې خېژ کړ.

راغلو کسانو لاسونه په سترگو کېښودل او رييس صاحب د سيند په څپو کې خپل موټر ته حيرانې - حيرانې، کتلې.

۱۳۸۸، د وري څلورمه

کابل

د يوه ملگري ليدو ته لارم، په هټۍ کې يې څو نور کسان راټول وو، هغه مې تر سترگو نه شو.

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دی؟

يوه وويل: هغه همدا څو شيبې وړاندې دولتي کسانو مو ترته واچو او له ځان سره يې يو وړ.

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم؟

يوه ځواب راکړ: په کلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ويل چې قانون بايد عملي شي، افغانۍ د افغانستان هویت دی، په خپل هویت شرم جرم دی.

موږ لا همدې خبرو کې وو، چې ملگری مې راننوت.

په خدا مې ورته وويل: څومره په غور او فحش يې وړی وې، ماوې خدا زده څو مياشتې به د تورو تنبو شاته يې، ته خو بېرته راغلې.

هغه ځواب راکړ: ما هم همداسې گڼلې وه، خو بڼه و، جیب کې مې کلدارې وې چې، ور مې کړې زړونه يې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

حضرت يوسف عليه السلام ته!

ای د خدای ج نیازین پېغمبره! ای د خوبونو رښتینه تعبیر کونکيه!
تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبیر کړی و، رښتیا شو.
تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سړيې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې ټښتولې وې، تعبیر وکړ
چې، عمر یې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتیا هم همداسې وشو.
ای تر ټولو انسانانو حسینیه!
موږ هم یوه رښتیني تعبیر ته اړتیا لرو، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ ټښتوي.

زموږ په نوم راغلې د سوال پیسې د څو جنابانو جیبونو ته ځي.

موږ په تناکو لاسونو گټلې پیسې د دې لپاره ورکوو چې، په عریضه مویو تش لاسلیک وشي.

له موږ نه په هغو ادارو کې هم پیسې اخیستل کېږي، د کومو پر دیوالونو چې (و ادا حکمتم بین الناس ان تحکمو بالعدل... الايه) لیکل شوی وي.

خوای د خدای ج نیازین پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په وینښه کېږي.

د دې تعبیر له چا وغواړو؟

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو رښتینو یې هم باور نشو کولی.

خو که موږ ستا په تعبیر قیاس وکړو نو دوه نتیجې ته رسېږو:

یا زموږ د ولس عمر ختم دی او یا د دې نظام!

۱۳۸۸ د غويي ۲۸ مه

کابل

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الا الله و...

يو ناخاپه له يوې قوي چاودنې سره ، غېږ - غېږ لنډې پورته شوې . موټر هوا ته جگ شو او بيا د سړک ترغاړې را پرېوت.

سمدستي له نږدې باغه خوتنه په بېړه را ووتل ، د ماشيندارو شپيلۍ يې موټر ته سپڅلې کړې .

وسلو الو مخ په موټر منډې وهلې ، د ټوپکو له شپېليو يې سور اور بادېده او له هر ډز سره يې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنده کړه ، د پوليسو شين رنجر موټر غلبيل - غلبيل شوی و ، چلونکي يې پراشترنگ سر اېښي و او يو بل ، موټرنه لاندې په وينو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو - ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځای ترې وينه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ ، خو يواځې د (اشهد ان لا اله الا الله) مبارکه کلمه مو تر نيمايي واورېده او نور يې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

گناهگار

خو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو را واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.
کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو گوتو، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.
چې څنگه يې را پام شو، را نږدې شو، يوه شيبه يې زما پر سر، پاچ پټکي ته وکتل او بيا يې وويل:
زويه! ملا يې؟

ما ويل نه بابا، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي، خيريت خو به وي؟
په موټي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رپېده، ښه رانږې دې شو:
زويه!

دوه بچيان يې راته غبرگ وژلي، خو ماسره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ
شي گناهگار خو به نه شم؟

د ۱۳۸۷ د چنگاښ ۹ مه

کابل

مونږ لکه سمندري حيوانات

حيواناتو په ډېرې خواړۍ، يو خوا بل خوا حرکت کوي. يو دم به سمندر ته وښوييدل، د اوبو په څپو کې به ورک شول، بچيانو به يې له وچې ورکتلي او له خوښۍ به يې سروڼه خوځول.

خو، يو ناڅاپه له اوبو را وتل پيل شول، په څه خواړۍ وچې ته را پورته شول، هر يو د خپل بچي څنگ ته ودرېد او کوبښن يې کاوه چې پت يې کړي.

حيران وم، ما ويل ولې د دوی د خوشحالي پر دنيا داسې ژر د وېرې ورپځه خپره شوه؟ ولې ميندۍ خپلو بچيانو ته پرېشانه دي؟ او...

گورم چې له لرې د گفتارو (يو ډول ښکاري ژوي) يوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرگام نږدې کېدو، د بحري مخلوق اندېښنه زياتېدلې، نا قراره ول. اخوا دېخوا يې مړې-مړې، غاړې اړولې را اړولې. ښکاريان را ورسېدل، ژبې يې را ويستلې وې، له بحري حيواناتو گډ تاوېدل.

يو دم يوه توپ کې، يو تنکی بچي يې له خټه ونيو، د مور له خوا يې را کش کې، نورو گفتارانو هم ورته بریدونه پيل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو، سروڼه يې خوځول او د ښکاريانو په پنجو کې يې د خپلو تنکيو بچيو وروستيو سلگيو ته کتلې.

شيبه وروسته د ډېرو ميندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جيوگرافیک چینل يوه په زړه پورې ټلويزیوني پروگرام و، شايد د ياد پروگرام چلوونکيو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شايد، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري کړي.

خو که دوی زموږ کلي ته راشي، په یو ساعت کې دغه شان پروگرام جوړولی شي، دلته هم هره شیبه د میندو له غېږو بچیان جلا کېږي، دلته هم میندې د خپلو اولادونو د وروستیو سلګیو تماشا کوي.

دلته هم ډله-ډله ښکاریان ګرځي، یو ناخاپه راتوپ کړي، د میندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار بې وځروي، کله د توپک میله راتپته کړي، د یو ځوان سینه غلبیل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وینو سور کړي.

کله له هوا نه یو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بیا میندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زموږ میندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پر ځای ناستي وي، حرکت نه کوي. یواځې رډې-رډې ګوري.

دوی د جګړې بلا دومره وېرولي چې، په ژوندون یې دم ختلی دی. هره ورځ یې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

میندې، د تور دیو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچیانو په هډونو شخوند وهي، دا نندارې له کلونو راهیسې روانې دي او لایې هم د ختمېدو هیله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې ۵مه

کابل

لوحو ته اړتيا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دوامره شوقي وم چې، د هېڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده.

کله به مې چې کوم ښايسته مرغه وويشت او د حلالولو په وخت به يې راته په لاسونو کوچنۍ منگولې ولگولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مړۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، باڼه به يې سره ورغلل او څو څاكي وينه به تويه شوه.

صله رحمې مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده، کله چې مې څو لوحې وليدلې.

که پاکستان ته تللي ياست، نو دا لوحې به تا سو هم ليدلي وي.

زموږ کور هريپور کمپ کې و، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنگلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ويل: کاش! چې لينده يا ټوپک راسره وي.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولگېد، نو زړه به مې ولږېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به ليکل شوي وو: (جنگلي جناورو پر رحم کړی) يانې: پر ځنگلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لويو لارو باندې هم ليدلې او په هر ځل ليدلو به يې دومره اغيزمن کړم، چې د نه ښکار سوگند به مې وکړ.

زه خو وایم چې، دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي، نو دا لوحې دې ورته ولگول شي او پرې ودې ليکل شي: ((د خداي ج په حسين مخلوق (انسان) رحم وکړئ!))

خو دا لوحې يواځې په پښتو او دري نه دي په کار، په انگرېزي، اردو، عربي او ... دي هم وليکل شي، دلته
خو د هر هېواد ښکاريان گرځي کنه !!!

۱۳۹۰، د زمري درېيمه

کابل

يو ناخاپه خو څر رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان ترې په بېړه رابښکته شول. ورپسې له يوه موټره خو کسانو يو تابوت را کوز کړ او بيا يې مخامخ کورته وردننه کړ.

وروسته يو ځوان، چې پوځي کالي يې پرتن و، د بورې مور پښو ته ټيټ شو او بيا يې په ژرغوني انداز وويل:

موږ د پرزور او صادق سرته پری له لاسه ورکړ، هغه د پردینداره و، حتی په جگړه کې يې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خدای ج به يې حتماً و ښي، د وطن او دين په لاره کې قربان شو، اوس به يې روح په جنت کې وي. پوځيان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بيا د کلا مخې ته شور شو، څو تنه چې، ول - ول لنگوتي يې په غاړو کې پراته وو، په بېړه يې تابوت را دننه کړ.

يو تن چې، د پټکي په پيڅکه يې اوښکې وچولې بوډې مورتې، چې حيرانه ولاړه وه، ورنږدې شو: ته بختوره يې، د شهيد مور يې، ستا زوی د اسلام په لاره کې سرکېښود. د خدای پاک رضا يې حاصله کړه، اوس به جنتونو کې گرځي.

بودی، مورد دواړو تابوتونو منځ کې حیرانه ولاړه وه، کله یې وړو لمسیانو ته چې، په خاورو پر مخې پراته وو، کتلې او کله یې غبرگو تابوتونو ته.

یو ناڅاپه یې چیغه کړه:

دا څنگه جنت او د خدای ج رضا ده؟؟ چې یو ورور یې د بل په وژلو ترلاسه کوي؟؟

۱۳۸۶، د مرغومي ۴مه

کابل

خومره سخت، خومره اسانه

تابوت يې يوه ورځ مخکې کلي ته رسولی و، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ورورسېدم. لاهم له هرې خوا نه خلک لکه د مچيو سيل را روان ول.

د کلي په دېره کې تېغرونه غوړېدلي وو، خو خلکو ته ځای نه و، په شاوخوا ډبرو او ديوالونو هم ناست وو. د کور ور په دواړو پټونو پرانيستی پاتې و، انگر کې يو شور جوړ و، څو نجونې به يو دم پرکت ورتيښي شوې، په کفن به اوښکې يو په بل پسې لويدلې او بيا به يو چا په زوره غږ کړ: مه ژاړئ، شهادت يې مه خرابوئ! خو وروسته به له همدې خولې هم چيغه ووت.

چې څنگه به په دروازه نوې ميرمنې را ننوتلې، نو ماشومان به يې له غېږو وغورځول، په کټ به يې ورمندې کړې او بيا به يې چيغو ديوالونه په لږزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپينې پاغوندي ايښودل شوې وې، سترگې يې پټې وې، خو شونډې يې پوره نه وې ورغلې، شايد غوښتل يې څه ووايي، لږترلږه د خپلې وژنې علت وپوښتي، خو غږ ترې نه راوت.

شيبه وروسته، څو تنه کورته راننوتل، يوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره يې وگورئ! جنازه شروع کېږي.

ميرمن يې له واړه زوی سره راغله، خو زړه يې ټينگ نه شو کړای، بيرته يې په کوټه ورمندې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سينه سر ايښی و، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو.

هديره کې څو ځايه له تازه قبرونو ميرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو يې چيغې ټپ کړې.

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پيل کړ، خلکو يې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماويل: خدايه !

موږ خو هره ورځ اورو: په لسگونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پوليس، دومره ملي اردو او يا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لويه ربه ! اورېدل يې څومره اسانه دي او زغم يې څومره سخت دی!

خدايه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي؟

۱۳۸۸، کابل

نوي کالي

چې څنگه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هديره مې سترگې ولگېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي.

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو ميرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر يې مات بنگرې لمر ته ځلېدل. هغه يې تازه وژلې و، جنډه يې نوې وه او لا يې د قبر له شاوخوا را تاو، اغزي نه وه لرې شوي.

يو ناڅاپه مې شاته د پښو درېهار شو، يوه ميرمن ورخطا را روانه وه او گډوډ گامونه يې اخيستل.

د يوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به يې شناخته وټکوله، کله به يې پر قبر سر کېښود او کله به ترې گرده را تاوه شوه.

بيا يې شناخته وټکوله او ترڅنگ يې غلې کېناسته. له تورې غوټې يې سپين کالي چې په گريوان کې يې کوچنۍ هندارې لگېدلې وې، را ووبستل، پر قبر يې اوار کړل او بيا يې خبرې شروع کړې:

هه بچۍ، ضد مه کوه! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر يې داسې ورو-ورو لاس واهه لکه هغه چې يې د زوی تنکۍ مخ وي.

زويه! ته نوو کاليو ته ډېر هوسېدې، خير دى تېراختر دې پلار سره پيسې نه وې، واخله واغونده!

يو ناخاپه سلگيو ونيوله:

بلا دې واخلم زويه! ستا په نصيب کې نوى کفن هم نه و، ستا تنکى بدن پر چوډ پر شيندلى و، په هماغه زړو کاليو کې يې ښخ کړې.

زويه! ضد مه کوه، ته خوبل ورور هم نه لرې، زويه...!

مور هماغه شان غلې - غلې لگياوه، دهغې اوبښکې او پر قبر د غوړېدليو کاليو د گريوان کوچنۍ هندارې لمر ته يو شان ځلېدلې.

۱۳۸۲، کابل

د اختر نحفه

چې څنگه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستيکي کڅوړې وليدې، ورمندې يې کړې، ستړي مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوتونه لټول.

خو کلثوم په انگړ کې دغه ننداره، د خونې له کرکۍ څخه کوله. پلار يې راننوت، خو جوړې بوتان يې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله يې خوښ کړه!

کلثوم يوه جوړه خوښ کړل، دواړه يې خوا په خوا کېښودل، ښکلي بربښېدل، کوچنۍ لاس يې پرې را تېر کړ.

يو ناڅاپه پورته شوه، خو بېرته ښکته بڼه را ولوېده، مور يې بسم الله کړ.

ټول غلي وو، کلثوم بېرته بوتان له مخې لرې کړل: نه، نه يې غواړم.

مورې ته ووايه؟! په بوتانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوتانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترگې د کلثوم په لور پرانيستې پاتې وې او له سترگو را روانې اوښکې يې يوه - يوه گريوان ته څڅېدله.

کلثوم، بيا په غريو نيولي غږ وويل:

مورې! دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې بې په یوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم
تلی، زه بوتان نه غواړم.

مورې!

دا بوتان واخله، د هغه چا کورته بې یوسه چې، راکت بې ویشتلې و او ورته ووايه :
زما لور اوس بې پښې ده، واخله دا بوتان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲، د تلې ۲۲ مه

کابل

ما، ولې له ښکاره توبه وکړه؟!؟

له کوچینوالي مې ښکار سره مینه وه. کله - کله به مې په ویشتلې مرغه چې، د حلالولو پروخت به یې د خلاصون لپاره وروستی هڅه کوله او په لاس به یې راته منگولې لگولې، زړه خوږ شو. وه به لږ زېږدم، خو له ملایانو مې اورېدلي و چې، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم، همدا لامل دی چې د زرگونو ښکلو او ښایسته مرغانو ژوند مې اخیستی دی.

خو پوهېږئ!؟

یوه ورځ، له سرو توتانو په یوه ډکه شنه څانګه مرغۍ ناسته وه، توت یې خوله کې نیولی و. د بادي ټوپک شپیلۍ مې وربرابره کړه.

هغې ولیدم. و ترهېده. وزرونه یې بېر کړل. خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه یې پرسینه ونېسته او په شا لاړه.

له شنو پانود مرغۍ خړې ښکې یوه په بل پسې ځمکې ته ورو - ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته. ورپسې څارو شوم. هغې د کلا د دیواله په یوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خواری یې ځان ور ورساوه.

ليکه وينه پر ديواله را وبهېده، په خاله کې د وړو مرغيو - چې لا يې بڼکې پوره کړې نه وې - شور جوړ شو. ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کېښود. له مښوکې يې غوتې - غوتې وينه راوتله او وړو بچيانو يې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او ديواله ته تکیه ودرېدم.

ماويل: خدايه!

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلگونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه، وږي او لغړ بچيان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره خاري خو، ټوټې - ټوټې يې ورته راوړي.

خدايه!

ته ډېر ستر ذات يې، ستاد خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لاد ویشتونکیو متې غښتلي دي او لايې له ماشې گوتې نه دي لرې شوي.

ای لویه خدايه!

په خپل قدرت د ویشتونکیو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وږي او لغړ ماشومان له خپل ستري پلاره په مینه را تاو شي، پر اوږه يې ورته سرونه کېږدي او خوږې کیسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

زما هديره

ملگرو!

زه په يوه هديره کې ژوند کوم، د ورځې په وينه او د شپې په خوب مړي وينم.

اوس راته ژوندي انسانان هم گرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس يخني يې احساسوم، بېرته يې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هيله وغځېږم او سپين خادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هندارې ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ويلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس يې په هنداره کې وگورم، پوه شم چې لا ژوندی يم.

پوهېږئ ولې!؟

ملگرو!

زما په ملک کې هره ورځ په لسگونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال يې ماته راځي.

پوهېږئ! دا هديره چې زه په کې اوسېږم چېرته ده؟

دا زما دفتر دی او زه يوه ژورنالست يم.

۱۳۹۰، د وږي ۱۲مه،

کابل، پښواک خبري اژانس

تروريستان

موږ په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځينې – ځينې يې راډيوگانې اوري.

زه هم يوه زړه را ډيولرم، چې کله يې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د تروريست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرويستل چې، تروريستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې ووينئ.

په دې وروستيو کې ننگرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه.

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهگرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو، نيم ژوانده بدنونه په وينو کې شتهدل.

کوچنيان مې ورو- ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

يو دم يې له قوي چيغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و، ډېرې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او يواځې همدا نارې يې وهلې: موږ تروريستان يوو، موږ هم وژني!!

۱۳۸۲، چنگاښ

کابل

د نرېچيان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو، پر سړيې درنې ماشيندارې نصب وې او شپېلۍ يې مخامخ غره ته سيخ کړې وې.

د ماشيندارو شاته تنکي زلميان گوته په ماشه درېدلي وو او سترگې يې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد - اسعد اباد لويه لاره ده، چې له شنو پټيو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه يې باد ته اټونه کوي.

په موټر کې ناست يوه سړي وويل: له دغو غرونو کله - ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نيولي دي.

بل غږ کړ: د نرېچيان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نيسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار گوشته ولسوالۍ يادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو یم ځل دی چې، پاکستانی پوځونه ځمکنی او هوایي بریدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ایښي دي او که بریدونه همداسې روان وي نو د ډیورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ویل کاشکې دا (د نرېچيان) پر گوشتې برید کونکیو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړي، هغوی خو هم پردیان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷ مه/جلال آباد

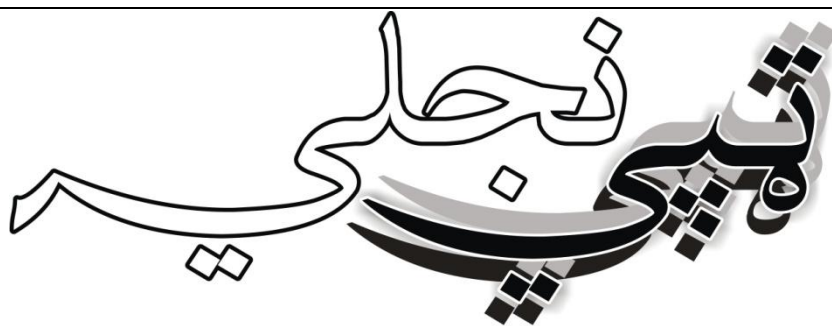
د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرينو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي. شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته لیک کوي، چا سره برقي وړې الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مویک وي، نوشتې رنگه کوي. په شناختو د شهید کلمه په سره رنگ لیکل شوي وي، ژر ځانته سترگې را کاري. زه هم د دغې کلمې په لیدلو، شناختې ته تم شم او ژوند لیک بې لولم. دې شناختو، په پخوانیو احصایو بې باوره کړی يم، موږ جغرافیه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، یوه لویه تېروتنه ده، لار شئ د قبرونو لوحې وگورئ!! هلته د هېڅ شهید عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته لیکل شوي: شهید ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په یوه چاودنه کې ووژل شو. شهید ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوايي برید کې ووژل شو. او شهید فلانی چې په.....

د نفوسو د منځني عمر احصایه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹، د زمري ۱۲مه/ کابل

کابل ښار کې د هډوکو یو ډاکټر ته له ناروغ سره تللی وم. ډاکټر پروفیسر دی او له ډېرو لرو ځایونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکیو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکی ناست او نوبت ته منتظر وم.

یو ناڅاپه زگیروي شول او بیا د دهلېز پرده پورته شوه.

یوه نجلی له درېیو ځوانانو او یوې مېرمنې سره را ننوتله. میرمنې او ځوانانو نجلی له اوږو نیولې وه او هغې چې پر مخ یې سورپوړنۍ را خور کړې و، په ډېر زور گام پورته کاوه.

نجلی دیوال ته مخ واړو او کړه کېناسته. هغه، د پکتیا له یوې کلیوالې سیمې نه راوړل شوې وه. له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غږ وچتول ورته هم شرم ښکارېده، چوپه خوله ناسته وه.

شېبه وروسته یې د اکسري څانگې ته د ننه کړه او بیا یې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د گروپ رڼا ته مخامخ کړ او بیا یې قلم پر یوه تور ځای کېښود:

دغه ده مری. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي. عملیات خطرناک دی که معمولي سهو هم وشي نو د فلج کېدو خطر به یې شته.

ژني له ډاکټره راوتل او بیا د ټیټې ترڅنگ یې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلی د درد زغم له لاسه ورکړی و.

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه، کلیوال چاپریال وریاد شو، هلته خو هسې هم نجونې یو غم گڼل کېږي او بیا چې معیوبه شي نو بیا خو...

شايد هغه خپلې راتلونکې ته زورېده، شايد دې وړې مرمۍ يې له سترگو ټول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلی، غوښتل ځان تلقین کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقین حقیقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کړه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، خو ځلې مې زړه راغونډ کړ، غوښتل مې د ټپي په اړه وپوښتم خو کلماتو یاري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بایلود.

یو ځل بیا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ویل: پوښتنې ته څه اړتیا ده؟ خو یا به له ترورېزم سره د مقابلي او یا به د اشغالګرو پر وړاندې د جهاد مرمۍ وي.

یواځې دا خونه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دواړو مرمیو په تېس کې وژل کېږي او یا لکه دغه نجلی د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د لیندۍ لومړۍ ۱۳۸۸

د مور نصيحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لېندۍ) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، يوه ورځ مې مور راته ويل: گوره! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېرې مرغۍ له واپه بچي سره ناسته وه نه به يې ولې، ځکه واپه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولگېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصيحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را ياد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بيا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنيانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلي ماشومان ټوله ورځ خاشاکو پسې کړوپه ملا ډېره، په ډېره گرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼې ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو گردونو کې پټ شو او بيا ډېرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترگو مې لاسونه کېښودل، ماويل اوس به ډېرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغړي، خود خدای ج رحم و، مازيگر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکتونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوگي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلي هم نه، يوه ويل: وروره! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ-سورۍ شوې.

ما ويل: کاشکې! د راکټو وېشتونکيو ميندې هم خپلو اولادونو ته نصيحت وکړي، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکيو ماشومانو خيال ساتي، هڅې نه ووژل شي، د دوی وژل خوهم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰، د وري ۱۰مه

جلال آباد

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د يوه ملگري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنگ و.

بيرون کتونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانگو مو پر هډونو لوريښه کوله.

چې څنگه مې د چايو و پياله پورته کړه، يو موټر را تاو شو او بيا د يوه کور مخ ته - چې زما د ملگري کور سره ديوال شريک و - ورتاوشو. ملگري مې سرو خوځو او بيا يې ورو وويل: بيا به محشر جوړ شي.

له موټره څو مېرمنې ور خطا - ور خطا ښکته شوې او چې څنگه له کور ښو ميرمنو سره غاړه په غاړه شوې چيغو ځمکه ښوروله. چا، ويل: زما ځوانيمرگه وروره! چا، ويل: زما مراده خورييه، چا، ويل: زما گرانه ماما او چا

ملگري مې ويل: ډېر بې بدو ځوان و، د واده يې لا مياشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې يې ورته سوري - سوري، جسد راوړ.

چيغو هماغه شان د کلا ديوالونه خوځول. پياله مې پر مېز کېښوده.

ما ويل، قاتله!

ستا ټوپک څومره ظالم و، چې په يوه گولي يې په لسگونو زړونه سوري کړل.

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

په قتل پښېمانه يم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخیستی و، په یوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نیولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه څاڅکي – څاڅکي وینه خڅېده او یوه نرۍ لیکه یې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانګه ناسته وه، خوږۍ نغمې به یې غږولې او یا به یې د خپلو بچیانو لپاره دانو ټولولو پسې پټیو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډېرین و، چې د هغوی ښایسته ځوانۍ او د ګېډې مجبوریت ته مې نه کتل، د بادي شپیلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کښولو به ښکلی غږ ټپ شو او ښکلۍ مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ویالې په غاړه – غاړه، شنو وښو کې راروان وم. یو ناڅاپه ودرېدم:

هلته د ویالې په ډنډه اوبو کې یو ښکلی مرغۍ ناست و، کله به یې مښوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به یې ځای په ځای ټوپونه وهل او کله به یې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ یې واورېد، سربې راپورته کړ، خو هماغه شان یې غاړه له مینې کړه وږه کوله او وزرونه یې رپول.

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان يم او دغه مخلوق له مينې او عاطفې سره ټينگ پيوند لري نو ځکه ډاډه و.

ما د ټوپک شپيلۍ وړ برابره کړه، خو هغه بيا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بيا يې سراو بو کې ښکته کړ خو چې کله يې راپورته کړ نو زما خواته يې د خپلو همنوعو پرې کړۍ غاړې وليدلې، ور خطا شو، خو هيڅ يې نشو کولی.

ځان يې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه يې پر سينه ونښته او بېرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه يې سرې شوې، ورټوپ مې کړ، ما يې په مړۍ چاقو کښوه او هغه دواړه سترگې، داسې زما په سترگو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه يې نه موند، نا هيلی شو او بيا يې ورو-ورو سترگې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مينه، ناز او خپل ظلم را يادېږي او کله - کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پېښمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې گناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را ياد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا نارامه يم.

کله خو يو دم کنښنم، سترگې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي؟

هغوی چې په ښايسته ځوانيو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ايکي يو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستی سلگۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به نارامه وي او ...؟

خو بيا وایم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده؟ او ولې ...؟

اوس په دې فکر کې يم چې، خدايه! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ...؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

ورو سسختځي

د لنډو او لوگيو له منځه د زگېرويو او چيغو غرونه پورته کېدل. له موټره ليکه - ليکه، وينې راوتلې. له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هر چا په چيغو - چيغو د خپلو خپلوانو لټه کوله.

ځانمرگي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخميانو په راوېستلو مو پيل وکړ، يو ځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښی ياسين شريف يې پانې - پانې، څنگ ته غورځېدلی و.

د موبایل د زنگ ورو - ورو غږ اورېدل کېده، زلمی مو په اړخ واړو، د موبایل غږ غلی شو.

جيب ته مې لاس ورنښکته کړ، موبایل اوکې (OK) شوی و، غوږ ته مې نږدې کړ:

زويه !

چېره يې، ولې ځواب نه راکوي؟ په موږ خو دې قيامت تېر کړي .

زويه ! د ناوې دې زړه چوي، دا، بل ورور مرگ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو، ورو يې وويل :

چې غږز شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بيا کونډه شوم. خدای ته وگوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نيولې لگيا وه، سترگې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وينې روانې وې، شونډې يې نيمه پرانيستې وې، شايد وروستۍ خبره يې هم نيمايي پاتې شوې وه، خو سترگې يې د چا د وروستي ځل لېدو په هيله خلاصې وې.

خدای خبر؟ ناوې به نورې څه خبرې کړي وي، خو زما لاس سست شوی و او موبایل رانه د زلمي پر سينه لويدي و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار، کابل

د اختر کالې

خو ځلې د خياطي مخې ته تاو راتاو شو، خو چې کله به يې دروازې ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوگرځېد.

دا ځل بيا دوکان ته ورغی، ښي پښه يې د ننه کړه، بېرته شاته گرځېده چې خياط له لاسه ونيو.

له سترگو يې دانه - دانه اوښکې روانې وې، خياط کله د ده سترگو ته کتلې او کله يې لاس ته چې اوار لږزېده.

له جيبه يې کوچنۍ کارت راوه ويست، پرمېز يې کېښود .

خياط، وويل: وروره! خپه نه شې، ترمانښامه يې گندم .

ده چيغه کړه: نه، په نوم يې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه يې پرون سوري - سوري کور ته راوړ، هغه نور کاليو ته اړتيا نه لري، هغه ... نوره خبره يې نيمايي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل، ۱۳۸۲ د ليندۍ ۲۵ مه

پرواخي

چې څنگه مو د سورلي موټر له سرخکانو را تېر شو، نو يو ټاير يې پنچر شو، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو، موټروان ټاير بدلوه، چې څلور څر ښکته موټرونه چې پر سريې ماشيندارې نصب وې، بل څراغونه را ورسېدل.

د هرې ماشيندارې تر شا يو - يو سور مخی ولاړ او داسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پر مخ بل څوک نه غواړي.

موږ سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بایلود، ساه يې ژر-ژر ويستله او بيا د موټر شاته، تر هغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوی کاروان جوړ شو، خو هېچا کې له هغوی څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز څنگ ته زموږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو، ماسره پرڅوکی ناست سړی يو دم نېغ شو، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه.. بريک ونيسه، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکی تور شو، ستونی يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل، اخرولي؟ دومره وېره؟

هغه ته لکه چې څه ورياد شوي وي، سړيې اخوا دېخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.

یو دم یې چیغه کړه: همدغو زه یواځې کړم، زما په غږ یې تپ شو، بیا یې سر پورته کړ:

ورویو! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه یئ، زما وېره زما په اختیار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سیڅې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان یې په وینو ولېل، زموږ موټر ته هم مرمی را ننوتې، چیغې شوې، د موټر په دهلېز کې وینې روانې شوې یو له بله خبر نه وو.

چې څنگه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نیولي وو، د موټر په دهلېز کې د دوی د بدن وینې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډاتوب کې یواځې کړم، زه اوس هیڅ نښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه! دوی مو نښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲ کابل

په بچه کس کا هیس؟

هغه مهال د ښوونځي زده کونکی وم. هرېپور کمپ کې اوسېدو، هیڅ تفریحي ځای موندلېدل. په انگرې کې مویوه د ارهنډې ونه ولاړه وه چې، بوی یې په اوږې کې سر په درد اووه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ایښې وه او یواځې شین والي ته یې خوشحاله وو. شاید همدا لامل به و چې، د مکتب درې میاشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم ټوله ورځ په خټینه کوټه کې تېرولې او دې کار په راډیو اورېدو روږدی کړی وم. دا نن چې د حمزه بابا، خاطر افریدی، اعظم اعظم، حنیف او ... کوم بیتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پیداواری دي.

پېښور راډيو ماسپښين د فرمايشي سندرو يو پرگرام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېری، د پورته ذکر شويو شاعرانو غزلونه ويل.

پېښور راډيو يو بل پروگرام - نه پوهېږم چې له فرمايشي سندرو وړاندې و که وروسته - ؟ هم خپراوه. دا پروگرام له کراچۍ ريلې کېده، په اردو او نوم يې و (يه بچه کس کا هی؟) (دا ماشوم د چا دی؟) په اردو سم نه پوهېدم، خو پروگرام ډېر خوند راکاوه، دې پروگرام ته به يو ماشوم را بلل شوی و. هغه به داسې ماشوم و، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوی و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ويل به يې: د چا زوی يې؟ کور مو چېرې دی؟ څنگه ورک شوې او ؟؟؟؟؟...

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به يې ستونی هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحاله چې څه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بيا يوځای کېږي او څوک به يې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروگرام څنگه له ۲۵ کالو وروسته بيا رايا د شو؟

دوه ورځې وړاندې په تونس موټر کې له ميرويس ميدانه (کوټه سنگي) کورته راتلم، په شاته څوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوی کې يو تن تازه د ميدان وردگو له چک ولسوالۍ څخه راغلی و. نورو ته يې د خپلې سېمې کيسه کوله.

دی، د چک ولسوالۍ له سيبک (چې په عامه محاوره کې يې سيوک بولي) راغلی و. ويل يې:

په خدای چې اوس يې په ياد کړم، په بدن مې يخه خوله راشي، د سړک په غاړه يې غورځولی و.

ځوان و، لاسونه يې زولانه وو، شا په تخته پروت و، لکه چې په سينه يې ويشتلی و، سينه يې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځای ليدلی کنه؟ له کلي ايله ۵۰۰ متره لرې دی، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته څوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ما وليده چې هماغه شان پروت و.

يو بل غږ کړ، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول يو کال وړاندې همدلته د خواجه عمري چينې ته نږدې
يو ځوان څو ورځې دولې (يو ډول ونه) په يوه ځانې کې ځوړند و؟
دوی همدا سې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختياره مې همدا جمله په خوله وه: (يه
بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹ د غبرگولي ۸مه

کابل

ماشومان

زه يوه دوه نيم کلنه لور او يو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر گران دي او هغوی ته هم همدومره گران يم. کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتگ چې مې لاره څاري-په منډو شي او مخې ته مې راشي. د هغوی راتگ رانه د دفتر ټوله ستړيا لرې کړي او په ليدلو يې نوې ساه واخلم. داخل چې څنگه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخيستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم، يو ناڅاپه ورپرېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته يو حالت په ياد شو: موږ نه وړاندې ځمکه وښورېده، لوگي پورته شول او د نږدې کورونو ښيښې په شرنګا شوې. ورور سېدو، سره لنډه تاوېدله او شاوخوا نيمگړي جسدونه ښورېدل، وينې ځمکه خټه کړې وه او گامونه يې ښويول.

غوښې مو ټولولې چې، شاته مې د زگېروي غږ شو، مخ مې واړو: د هغه له سينې وينه را خوټېدله او هراڼدام يې جلا-جلا ښوځېده، شيبه وروسته يې په برگه ږيره له خولې وينه راغله او سترگې يې ودرېدې، خوزړه يې هماغه شان ټوپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېده او سترگې يې پټې کړې، موټر مو بېرته راوگرځو، خو حيران وو کوم خواته يې بوځو؟؟ د جيب شيان مې ورته راووبستل، د تذکرې په پوښ يې د ټېلېفون يوه شماره ليکل شوې وه، زنگ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې!؟

-هو، خير خوبه وي؟ هغه همدا اوس کار ته وتلی دی، مازيگر مهال به راشي.

د کور نښه مو ترې واخيسته او موټر مو ورتاو کړ. د انگړ وړ مو ورتکاوه، شيبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

يوه په وړه ژبه وويل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوتان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځواب نه و يواځې اوښکې يې سترگو کړې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وينو ککړ جسد مو وربښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، يو ناڅاپه يې رامنډه کړه ترڅو موږ ټينګول د پلار پر سينه يې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په يادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهارآسياب

له وربځې وېره

د کابل ښار په عید گاه جومات کې په سلگونو کسان د خدای ج حضور ته لیکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې یې په ځمکه ولگولې او بیا یې په عاجزی له لوی څښتن ج څخه ، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې وربځې پیدا شوې ، خلک خوشحاله شول ، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د وربځو په لیدو یو ناڅاپه زما په بدن د وېرې یوه لږزه راغله ، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ ، د عادیانو هغه حالت را په یاد شو ، چې د وربځې په لیدلو خوشحاله وو او ویل: ((هذا عارض ممطرنا ... الایه))

خو هغه د رحمت وربځ نه وه ، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سیوری یې و ، چې پر سړیې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې وورېدې.

د زړه له سترگو مې په خپل هېواد کې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه ، یو-یو تېرېده.

هلته به له یوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سړې گولۍ وښتې ، بمونو به ماشومان په لښو کې پورته کړل ، بل به د یوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او....

کله مې د زړه له سترگو دغه حالتونه د سرفلېمې په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترگو په اسمان کې غوټه وربځې ته کتلې.

ټوله شپه له همدې وېرونکي حالت سره مخ وم، هره شيبه مې دکانو د ورېدو په ويره کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واوريږي.

۱۳۸۷، کابل

وعظ

په هديره کې له يوه تازه قبره خلک راټول وو، په منځ کې يوتن چې سپينه لونگۍ يې پرسر او له مخه يې گڼه ږيره راتاوه وه ولاړو، د لاسونو په خوځولو يې خبرې کولې.

هغه وويل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی. فحاشي ده، عياشي ده، خلک ورځ په ورځ عيسويان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضيت احکام يو په بل پسې بيان کړل او بيا يې قبر ته لاس ونيو:

د همدغو شهيدانو برکت دی چې، پر موږ له اسمانه کاني نه اورېږي او که دغه شان مجاهدين نه وي نو..... ؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امريکايانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته يې را ولېږئ !

جهاد يواځې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان بايد دا فريضه ادا کړي.

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په يو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو، جنازه تېره شوې وه، د هديرې په لور مې منډې کړې دا کلی موږ نه لرې و، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستی خبرې کولې.

ملا صاحب وويل:

دا کوم شريعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دين سر غوڅولو ته جواز ورکوي؟؟

قران څه وايي؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرینو!

طالبان ديني علماء وژني، انجیران، ډاکتران، عام خلک وژني، موږ اسلامي جمهوریت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پروړاندې درېدل بغاوت دی، د باغيانو مرگ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونيو: له اسلامي جمهوریت او خلکو څخه دفاع یواځې د ملي اردو دنده، نه ده. زموږ د ټولو وجیبه ده.

زما څنگ ته ناست سپین ږیری، چې په ا، بله جنازه کې هم راسره و، منځ را واړو:

ځوانه!

موږ څو نه پوهېږو، څه چې ديني عالمان وايي په هماغه عقیده لرو، ته راته ووايه! د چا و منو؟؟

بوډا ټول لږزې واخیست، په سپینه ږیره یې رنې او ښکې راغلې، پر اوږه یې راته لاس کېښود:

تاته وایم و ځوانه!

زموږ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي؟ ولې ديني عالمان یوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنگنه ایښی و، هغه هماغه شان لگیا و. یو وخت مې سر پورته کړ، چوپه چوپتیا وه، خلک ټول تللي وو، سپین ږیری قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جهدي رپېدلې.

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکۍ جشن

نه پوهېږم څه تاثير به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځوانۍ پل ايښی، نو شوقونو رانه کډه کړې ده. له يوې اونۍ مې ملگري راپسې وو او ټينگاريې کاوه چې بايد کابل ته ورسره لاړ شم، خو ماته منله. د اسد مياشت په اخر وه، گرمي خوله ښځه کړې وه، مازيگر چې کورنه بيرون راووتم، درې ملگري مې د کور څنگ ته ولاړ وو.

يوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم، خامخا به راسره ځي.

يوه بل وويل: وروره! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځو.

ما تر څو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملگري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مينه نه لرې؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرځکانو تېر شو، درې څلور زېږ رنگه موټر چې، درنې وسلې يې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا يو تورو چشمو والا کل سړی ولاړ وو، په مزه-مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ورنږدې شو، لاس به يې وڅوځاو او بيا به يې د وسلې شپيلۍ تاوه راتاوه کړه.

بېرته به شا ته شوو، دوی په خپل زړه روان وو، کله به لاره کې ودرېدل، دوربينونو کې به يې د غرونو ډډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلگونو موټر نور هم وو، خو هيچا کې د مخکې ورتگ جرئت نه و.

مازيگر قضا پر ماهيپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن يې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمريز کال د زمري ۲۷ - مه

کابل

مور

د دهن باغ څلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ويل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترگې پورته نيولې وې، د چوک شاو خوا کومک داره جگې ډاټسني ولاړې وې او تور پاچ لنگوتي پر سر خلک، کلاشينکوف په لاس گرځېدل را گرځېدل.

د څلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پرو کې ځوړند وو او خپل بې حرکت سر و نه يې پراوږو ايښي وو. بې ساه بدنونو به کله ليدونکيو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو- ورو ځای خوشې کاو او اوگڼه گوڼه کمېدله. د ما زنگر لمر هم له غمه ژېړ او بنسټی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو يوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترگې يې په بې ساه کا لېوتونو نښلولې وې. سپين ډيري هغه کورته د تلو په نيت کښوله خو هغې د ژړا له بدرگې سره همدا ويل: زه مې ځوی دې سرې شپې ته يوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرگولی ۱۳، کابل

د بهرنيو ځواکونو د راتگ، يوه شپه

د ۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوږ موسم و، امريکايي جنگي الوتکې په کابل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې گرځېدې، تا به وې د فلسطين بېوسه خلک يې د اسرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د درېيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پوړ کې او سپدوو. د بمونو لږزونکيو غږونو رانه خوب تنبتولی و، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

موږ سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هرېم له غږ سره يې چيغو نږدې گاونډيان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترگې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ. بلاک وښوراوه، له دې سره سم د ناروغې له خولې وپرونکې چيغه ووته، ټول بدن يې په رپېدو شو، وروسته يې سترگې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران او پريشان ناست وو.

۱۳۸۳ - وږی ۲۲

کابل

عجيبه مخلوق

د شهزاده سراي مخ ته يو ماشوم چې د جنگ سوغات (ماين) ترې پښې اخيستي، په سينه پروت دی. که څه هم د کابل ښار په دغه سراي کې په ميليونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلې ټوټه يواځې يو څو افغانۍ پرته دي.

ماشوم له سراي نه هر راوټونکي سړي ته چې بند لونه يې په لاسونو کې دي گوري، خوه ته د چا پام نشته. د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دی، خو دومره وږې ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي. لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره يې خپلو بچيانو ته ښکلي او ښايسته رختونه اخيستي دي.

غرمه په تېرېدو ده، خو د ماشوم مخ ته يواځې نيمه سره ډوډۍ چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

امام صاحب ، په دعا کې وايي: خدايه ! ته عادل پاچا يې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکې شو او شونډې يې و خوځېدې.

شايد د هغه له خولې راوتلي وي چې ، عجيبه مخلوق دی؟ له خدايه عدالت غواړي خو خپله يې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د چنگاښ ۲۷ - مه

کابل

هاوان

د هاوان تورې شپيلۍ اسمان ته خوله وازه نيولې وه، دوه كسان ورته ولاړ وو.

يوه، پرده داره گولۍ ور خطا كړه او بيا دواړو ترې شاته منډې كړې او په غوږونو كې يې ټينگې گوتې كېښودې.

ماويل: خدايه! ستاهم عجيبه مخلوق دى، خپله يې غږ اورېدو ته نه دي تيار؛ خو د بل چا پرې كور وړانوي.

۱۳۸۲ لمريز كال، د لړم ۱۲ - مه

لغمان د نخور شو

چې څنگه مو ترته پورته شوم، په وروستی څو کی مې په یوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې یې له مخه رنگونه زېږنلي وي، سپېره و.

لکه پولیس؛ هره یوه ته به یې، جلا-جلا وکتل او بیا به یې تکیه وکړه او سترگې به یې په چت وښلولې. د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښتن او پرېرې سړی و، خو زنگانه نه لاندې یې پلاستيکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباد، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې څنگه مې شاته وکتلې نو بیا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو گوټې به یې یو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به یې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به یې ښکاره شوې. له څو کی به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار یې په څو کی کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، یو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستی سیت ته واوښتم.

پلار يې فضل الرحيم نومېده، د لغمان داليشنگ ولسوالۍ اوسېدونکى و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په بنونځي کې بنونکى و.

هغه ويل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماين الوتى او دواړه پښې يې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه، پلار يې ويل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستى و.

دولس کلن لقمان يو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بيا يې وه ويل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحيم خپل زوى په غېږ کې ونيو او بيا چې ويده شو، نو كيسه يې پيل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلى.

حيران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پيدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختيو سبب مې همدا وگڼه.

فضل الرحيم كيسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انيق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ايران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ايران د تگ نه و ۱۸ کلن و، خو مجبوري وه.

يوه مياشت به شوې وي، نن څوم تاريخ دى؟ يوه غږ کړ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحيم شيبه غلى شو او بيا يې ويل: نه، توبه خدايه! مياشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوى مې له خپل استاذ (ويلېنک کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننگرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماين والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کليوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انيق غوښې يې راوړې، خو ماته يې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو، مانه خو دا هم ښه دى. د خپل ورور اخيري ديدن خو يې وکړ.

د فضل الرحيم سترگې ډنډ شوې، سلگيو پسې واخيست او بيا کوچنى لقمان هم راوينن شو.

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ويل: گرانه! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې يم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

- نه، ته ډېر هوښيار هلک يې چې، دا دوا وخورې جوړ تيار به شې، بيا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي؟

- چې ويده شم، لالا مې وينم، يو نا خاپه ډز شي، او بيا مې لالا ټوټه - ټوټه شي، وينې يې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چيغه کړم، مور مې هم راوينښه شي او بيا تر سهاره دواړه وينې يوو.

د لقمان بيا سترگې سرې شوې، ژر-ژر يې ساه اخيستله، د دوا کڅوړه يې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار يې په غېږ کې ټينگ ونيو، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستيکي پښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰ کال د غويي ۲۱ مه، جلال اباد

مدافغان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګوڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنيان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو- ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعيت لري .

له يو- يو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امریکايي او انګریزيو بل ته وکتل او بيا يوه وويل :

عجيبه وطن دی. عجيبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ويده وي، څوک به ناروغه وي، د هيچا فکر ورسره نه شته .

امريکايي غږ کړ: دا خود بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جریمه کېږي .

انگریز وویل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هیڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډیو د اتو بجو خبرونه پیل کړل:

تېره نیمه شپه د ناټو هوایي ځواکونو په هلمند کې یو کور بمبار کړ.

نطاق زیاته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و، ناټو پرې د ترهگرو د پټنځای شک کړی و، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شویو کسانو کې میرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې یوه لړزه خپره شوه، اوار رپېدم، ناست بهرنیان راباندې پوه شول.

یوه وویل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ویل؟ ټول بشريو باید د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتیا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان یاست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غبرونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه يې د مارچ د اتمې (د ښځو نړيواله ورځ) په اړه؛ بيلابيل شعارونه لگېدلي وو. پر يوه لويه شنه ټوټه په سور رنگ ليکل شوي وو: ((پرېږدئ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.))

د هوټل مخې ته يوه ميرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه يې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې يې چې په مړه گېډه ډوډۍ نه وي خوړلې.

د ميرمنې سترگې د هوټل په دروازه نښتې وې، شيبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ يې لمرته ځلېدلي را ووتلې. سوالگرې نه فقر جرئت وړې و، هوټل ته د ننوتلو زړه يې نه درلود. خو لکه چې په ليک پوهېده. چې څنگه يې په مخامخ څرېدلي شعار (پرېږدئ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.) سترگې ځنې کړې، پورته شوه. غوښتل يې له خپلو همنوعو څخه د يوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي.

د ننوتلو هڅه يې وکړه خو دې سره بلنليک نه و، چا پرېښوده، را وتلې ميرمنې بېرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لگېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۶، د کب ۹مه کابل

مبارزه

نن بيا خو خړ او ژېړ موټر، چې ماشيندارې يې پر سرونو نصب وې او تر شا يې تورې عينکې په سترگو کسان ولاړ وو، د هوايي ډگر په لور گړندي را خوشې وو.

دوی ته، چې د ماشيندارو شپيلۍ يې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو يې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوايي ميدان دروازه له ورايه پرانيستل شوې وه. د پوځي موټرو په منع کې امبولانسونه هم وو او پر سريې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موږ په دروازه کې د تلاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وگوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، خو تابو تونه ښکته کړي شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

يوه پوځي کمانډر چې خړ رنگه برگ يونيفرم يې پرتن و او پر اوږه يې بيلابيل نښانونه ټومبلي وو، تابو تونو ته لاس ونيو او وه يې ويل:

دوی له نشه يي توکيو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه يي توکي يوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه يوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابو ته لري شو، په خپله ژبه له چاسره غږېده او لاسونه يې خوځول.

نورې خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نارکوتیک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر يوه تابوت په انگرېزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټه کړ: ماويل، داهم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سرمې ورو پرانيست، تابوت له وړو څلور کونجه پاکتونو نه ډک و، ژرمې بېرته پټ کړ، وه ویرېدم، ماويل هڅې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، د عدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲ کابل

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره خپلی وم. د مړې تبې احساس می کاوه، مازیگر چی څنگه د کونړ له گرین هوټل نه راووتم ، قانع می مخی ته راغی او د سالارو باغ د لیدلو بلنه یې راکړه.

عبیدالله قانع یو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کی د ښکلا راډیو مسوول دی. زه چی له پخوا راهیسی د خپلو سیمو د لیدلو تنده لرم، ورته هو می کړه.

زه، زما ملگري فاضل ناگوار او عمران واک، درې واړه د قانع کړولا ته پورته شوو.

سالار باغ د اسعد اباد - جلال آباد پر لویه لاره، د سیند په غاړه موقعیت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ویل یې چی، دلته یې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سیند غاړې ته ښکته شوو او بیا شیبه وروسته کوربه د شېډو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سیند د دوه غرونو منځ کی روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تگ ته یې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سرووحي، تم شي خو چې څوک یې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شین غردی. او په لمن کې یې څو ډبرین کورونه ودان دي. شاته هم یو لوړ غردی خوشین نه دی او پر سړیې د بهرنیو ځواکونو پوسته پرته ده او بیرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونيوه او بیا مې ویل: خبر دی، غریب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سیند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه : خوشحالي چېرته ده ؟ همدا نن غرمه یو راکټ ولگېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پیاله مې کېښوده .

هغه زیاته کړه : د کورڅښتن په خپلو پټیو کې وابنه کول ، چې راکټ یې خواته ولگېد او ځای په ځای شو .
شکرالله خبره اوږده کړه : د خدای رحم و چې ، همدا شیبه یې ، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار یې په ډنډ وینو کې پروت و .

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم یې پلاره کړ او کورنۍ یې ورته د ویر په تېر کېښوله ، خو د غره پر سر د بهرنیانو پر پوسته هماغه شا بیرغ رپېده .

کونړ ، اسعد اباد ، د سالارو بڼې

د وری ۲یمه ، ۱۳۹۰

کندھار

پر لورپه پوله بوډا يواځې ناست و. مخامخ نږېدلې خټينې کلا ته يې کتل. د کلا د لرگي لوی ورسوزېدلی و، خونې چپه پرته وې او د کلا په منځ کې د سکرو ټيټې ونې ولاړې وې.

بوډا يو ناڅاپه لږزې واخيست، پورته شو، د کلا په لوريې منډه کړه، کلا ته نږدې يې غېږ پرانيسته:

شکر، ټيټ شو تا به وې کوم ماشوم په سربښکلوې، لا سونه يې بېرته را ټول کړل، کړوپه ملایې سمه کړه، پر نږېدلو ديوالونو يې نظر وگرځاوه او بيا يې يو دم رامنډه کړه.

ستړی شو، کېناست، ژوره - ژوره، ساه يې را وېستله او د ټنډې په ګونځو کې يې خولې تاوېدې را تاوېدې

پراوړه مې ورته لاس کېښود:

بابا !

دومره په شوق کلا ته لاړې او بيا ؟!

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مری تله راتله، ډنډ سترګې يې زما په سترګو خښې کړې وې، اوله ښو يې يوه - يوه اوښکه خڅېده .
يو دم يې خوله پرانيسته !

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسيان وو، اولادونه مې وو.

سلګيو واخيست، لږزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و، غلې وم. کله مې مخامخ نږدې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناخاپه يې له زنگنو سر پورته کړ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلان ويني. مخ يې سور شو، سترګې په کولکونو کې راووتې، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه!

په هغه ورځ يو ناخاپه، په هوا کې غږونه شول، څو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو، تا به وې له اسمانه د سکروټو ډلۍ اورېږي

دا نږدې کلي ويني؟ څو طيارو پرې سيني خالي کړې او په لنبو کې ورک شو، زه د ژپړۍ (د کندهار يوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اوروته راتاو وو او غېږ - غېږ لمبې هوا ته پورته کېدې

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډيپ ولويد، بدن مې سست شو، ماوې که په سر مې بم ولويد.

سپين ږيري ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه، شونډې به يې بېرته کړې، و به رپېدې خود خبرو په ځای به ترې چپغه ووته .
ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو :
ځوانه!

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي، لمسيان مې په زړه را وگرځي، چې رامنډې به يې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلي غلې دي، هغه شور په کې نه شته، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلې، زه بې څوکه شوی يم، زويه! دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم.

۱۳۸۲، کابل

عجيبه قضاوت

دوه سپيان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو. د پښو په منځ کې يې هډوکي نيولي او پرې خونېدل. لږ وړاندې دوه ځوانان يو بل ته، سره - سره کېدل، له ښکښلو خبره تېره شوه، لاس او گريوان شول. د دواړو له خولو او پزو وينې روانې شوې، خولا ساړه شوي نه وو او هماغه شان يې يو پر بل باندې واړونه کول.

درېيم گړی ترمنځ شو، په څه خواړی يې سره جلا کړل.

په قهر يې وويل: سپيان خونه يې چې خپلو کې جنگونه کوي؟

سپيانو يو بل ته وکتلې، سرونه يې وښورول شايد ويلې وي چې، انسانان هم عجيبه قضاوت کوي!!

کابل، ۱۳۸۲ د لړم دوهمه

دخوسي سر

شايد لږه شېبه وړاندې به دغه سرد خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترگې يې هماغه شان پرانيستې وې.
خو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاره د غوښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانيستو
سترگو دهرڅه ننداره کوله.

حيران وم ، ما وې څنگه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښود ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟
خلکو ته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې ، سر ورته مړې سترگې کوري خو دوی په گېډو لاسونه
وهي.

حيران وم ، شيبه وروسته مې يو نااشنا غږ واوړيد ، ځانته مې پام شو خالي اسکلېت پاتې وم ، خو چاره په
لاس کسان رانه راتاو دي او چرې يې زما په هډوکو خولې لگوي.

شاوخوا مې وکتل ، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي.

۱۳۸۵ د زمري ۲۵ مه ، کابل

د آبادۍ وېره

جلربز ولسوالۍ کې يوه واده ته بلل شوی وم. جلربز د میدان وردگ له ډېرو شنو او ښکلیو ولسوالیو څخه ده.

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پانو کې ژيړو زردلو او سرو ميوه د باغونو ښکلا لا پسې زیاته کړې ده.

پخوا دغه سړک خامه و، موټرو به د تگ راتگ په مهال دوږې جوړولې او بیا دغو گردونو، سړک ته نږدې باغونه بدرنگه کول.

خو اوس سړک قیر شوی دی، د سترگو په رپ کې له میدان ښاره ورسې، په دې سړک کې یواځې هغو ځایونو کې موټر ورو کېږي چې ماینونو الوځولي دي.

تېر مازیگر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و، چې ورورسېدم.

د واده دیگي د ميو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په یوه خټین کور کې شوی و.

ډوډۍ وخورل شوه او بیا یو محلي سندرغاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونیه، طبله، رباب او غټلاوډ سپیکرونه ورسره وو، راغی.

دغې ډلې ته انگرې کې یو جلا ځای جوړ شوی و، دوه غټ ډایکونه ولگېدل او بیا، سندرغاړي تکراري سندري پیل کړې.

خلک ورته په کوټو، انگر او زينو کې ناست وو او چکې يې وهلې.

يو نيم به لکه کولنګی چرګ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تناکو گټلي لوتونه شيندل .

په فضا کې د الوتکې غږ و ، شايد په همدې سيمه يې دورې کولې ، ما ويل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بيا مو سبا په جسدونو د ترهګرو نوم کېږدي .

دا يوه اندېښنه وه ، ځکه خو ځلې بهرنيو ځواکونو په ختيځ او سويل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي .

ما يواځې د يوې سندرې نيمايي اورېدو ته حوصله وکړه ، نور مې زړه په تنګ شو او له کوره ووتم .

د منو باغ کې په غوړيدلي پلاستيکي سترنجۍ چې ځای - ځای ، پرې وريژې پرتې وې ، وغځېدم .

خوب نه راته ، له يوې خوا بې خونده موسيقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوبو وينځلو شور جوړ کړی و .

حيران وم څه وکړم ؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی ، ويل يې راځه بازار ته ښکته شو او يوه يخه پيپسي درباندي وڅښم .

موبايل مې روښانه کړ په سکرين څه باندي لس بجې ښکاره شوې .

زړه او نا زړه روان شوم ، د لمړينې برېښنا خراغونو چې ، په دنگو ستونو کې را څرېدلي وو ، د جلربز بازار رڼا کړی و . دوکانونه تړل شوي وو ، يو نا څاپه به ، دوه - درې سپيان په منډه له سړک تېر شول . نور څه نه تر سترگو کېدل .

د بازار اخري برخې ته لاړو ، دلته يو لوی ماشين ولاړ و او همدلته قير سړک نور ختم شوی دی .

ماشين سره جوخت د سړک د غاړې په وياله کې يو وسلوال ګوته په ماشه ناست و . ځان سره مې ويل ، چې که بېرته وګرځو شک ونه کړي ، مخامخ پرې ورغلو .

وسلوال چې يونيفرم يې پرتن و ، له ويالې راپورته شو ، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شو نو له هماغه ځايه يې ستړي مشي راکړل . دا پوليس د جلربز ولسوالۍ د سنگلاخ اوسېدونکی و .

هغه ويل دلته مو يوه پوسته ده. ما ويل نو ويا له كې څه كوي؟ پوليس، د ټوپك شپيلى. ماشين ته ونيوله
: د همدغه ماشين د ساتلو لپاره شپه په وينه تېروو.

ما ويل: نو دا خو څوك پتولى نشي؟

هغه ځواب راكړ: پتولى يې نه شي، خو سوزوي يې، په راکټ يې ولي.

شيبه غلى شوم، ځان سره مې ويل: كوم ملك كې چې د آبادۍ كارونه په دومره وېره تر سره كېږي، هغه به
څنگه ودان شي؟؟

۱۳۸۹، د زمري ۲مه،

كابل

چرگان

چاره په لاس ځوان، چې کالي يې په وينو ککړ وو او ځای-ځای پرې سپينې بڼکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بيا يې وويل: کوم يو دې په کار دی؟

يو چاغ چرگ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپينو بڼکو له منځه يې د شا، سره غوښه ښکارېدله.

هغه، لاس ودرننه کړ، چرگان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بيا د چرگانو قصاب په نښه کړی ترې راووست.

اجل نيولی يې ځملاوه، په مړۍ يې ورته چاره راتېره کړه، وينو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنگ يې بيا تازه کړ.

د چرگ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکي يې ترې ووست او بيا يې د لرگي پر يوه گنډه (غټ لرگی) کېښود او ټوټه-ټوټه يې کړ.

نورو چرگانو هماغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستی هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرگانو نسل مې له پامه بد شو، بې غيرته راته ښکاره شو.

ټوټه شوی چرگ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نيولی و او کورته په لاره مې چورتونه وهل:

دا چرگ څه بې غيرته نسل دی، ښه يې ويني، چې هره ورځ يې له پنجرې ملگري راوېستل کېږي او په مخ کې يې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرگ ته شپې شماري.

دوی خو هسې هم ټول وژل کېږي، ولې يوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چيغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو يې د دوو تنکيو ځوانانو تابوتونه رابښکته کړل، ټولو حيرانې حيرانې ورکتلې.

زموږ کلي ته يې څو ورځې وړاندې هم، غبرگې جنازې راوړې وې او خلکو ورته يواځې ژړلې.

۱۳۸۹، د لړم ۱۱مه، کابل

خاموش کلي

ډېر عجيبه کلي دى، اوسېدونکي يې له شاوخوا ديرشو کلونو راهيسې چوپه خوله دي. دا کوچنۍ کلي نه دى، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې مېشت دي، خو ټولو په يوه خوله خبرو نه کولو سوگند کړى دى.

دا کلي د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعيت لري. اوسپنيزه دروازه ورته درېدلې ده او هيڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اورېدلي وو، خو پرون مازيګر مې وليده، ډېر ځنډ يې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوبنکې مې تويې کړې، عذر او زارى مې وکړې خو دوى هيڅ را ونه کتل.

د دوى ضد له ماشومتوبه نه دى، ټول اوسېدونکي يې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکيو لارويو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوى ضد بېځايه نه دى، ولې به بېځايه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي ياست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم يې:

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د يرغلگرو شورويانو لاسپوڅو، دغه کليوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بيا يې پرې له هرې خوا دومره گولۍ وچلولې چې د ټولو سينې يې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځايونو لکه اړه شوي نښتر گډوډ پرېوتل، له سينو يې وينو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه يې سره کړه.

د وينو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ورنږدې کېدل، ځکه يوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کيرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتگ ته يې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا يې غورونشو کولی. هملته پرې ماشينونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ويده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسيزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته يې چا هيڅ ونه ويل.

د هغوی له قاتلانو سره يې ملگرتيا پيل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولو ژونکيو ته څه ونه ويل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترگې گرځي.

نو تاسو ووايئ؟ د دغه کلي ضد بېخايه دی؟ څنگه سرونه راپورته کړي؟ او څنگه خپلو همنوعو ته وگوري او؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خير دی، موږ له اوسنيو او پخوانيو مجاهدينو د دغه کلي د قاتلانو د نيولو هيله نه کوو، خو يوه غوښتنه ترې کوو او ورته وايو چې د خدای (ج) پار دی! نور کونړي ځوانان مه وژئ، دا شين وطن په ځوانانو بڼه ښکاري، نور په دې سيمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

پرېږدئ چې دلته همېشه د خلکو شور وي، د خدا گانو غږونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بهې موجه له چا مه اخلي.

پرېږدئ چې د خاموشو کليوالو ميندې، په خپلو اولادونو د تللو مينه ماته کړي او نور بهې سترگو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به يو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹ کال وروستۍ شپه

کونړ- اسعد اباد، د ښکلا راډيو ودانۍ

د مشر وعده

په هغه ورځ، که زما بدن سپر شوی نه وي، نو گولی راساً د مشر په ځيگر خوله خښوله. غونډه گډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وینه روانه وه. ښه رانږدې شواو بيا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدينو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و، د ټوپک گرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعده مې ته په تمه وم.

له څو ورځو راهيسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د برياليتوب مبارکۍ ته لار شم، نن مې وس پيدا کړ او سيده يې کاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو، د حال احوال پوښتنه يې وکړه. د مشر پر ميز د گلونو بې شمېره گېډۍ ايښودل شوې وې.

موږ لا خبرو کې وو چې، يو تن په پوځي يونيفرم کې، چې د اوږو پر سرونو يې نښانونه ټومبلي وو او پر شونډو يې د بریتونو سرونه ځوړند وو راننوت.

هک پک شوم، د خپل ټپي کېدو وخت را یاد شو او بیا مې د خپل مشردا خبره : ((یو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وینو لمبوم، ستا او د نورو مجاهدینو کسات ...)) ذهن کې تله راتله.

ما ویل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زموږ مشر توده غاړه ورکړه او بیا یې ماته هم دواړه لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم، یو لاس مې بې دمه و، یواځې یو لاس مې ورکړ. زموږ مشر مخ را واپو: ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او داسې کسانو ته یو لاس ورکول بې احترامی ده.

۱۳۸۷، کابل

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزيوني شبکې څخه د حزب وحدت گوند د وژل شوي مشر، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرگندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينگار کاوه، د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزيوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (۷۱-۱۳۷۵) کابل ښار کې شاخوا ۲۰۰۰۰ ماشومانو، ځوانانو، بوډاگانو او ميرمنو، په خپله خوښه او شوقي خود کشي کړې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب ۱۷مه، کابل

زمونږ د کور کوتري

۱۳۲۲ لمريز کال و، دامهال د لغمان ولايت شنبې درې وخت په وخت د شوروي جنگي الوتکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نيولې. زمونږ کلي ترې هم په امن پاتې نه شو.

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، خو چور لکې لکه وږي بازان راواوښتې او بيا يې خو خلې له سکروټو ډکې سينې په کلي خالي کړې.

شيبه وروسته مونږ (۱۵) تنه په باغ کې له جوړې شوې موضع (خمخه) نه داسې خرپر راووتو چې يو بل مونه پېژنده. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو بایلولى وو.

د باغ له شنو ونو، تورو لوگيو سره يو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای - ځای کورني حيوانات او مرغان د خپلو وينو په ډنډ کې پراته وو او هرچاته يې په ډکو سترگو کتلې.

ختين کورونه مو په لوتو بدل شوي وو. زمونږ د انگرېد لرگيو غټ ور، چې پر سريې د کوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شيبه وروسته تښتېدلې کوتري را ورسېدې، خپلو تنکيو بچيو پسې د اور منع ته ننوتلې او مونږ ليدلې چې، څنگه ژر-ژر په ورتو غوښو بد ليدې.

کابل

۱۳۸۳ چنگاښ ۲۰

د ماشوم گرامت

د جلوزو کیمپ په فامیلیو کې مینې بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم راپورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ یو سړی له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مینه کوله، د خوړلو بیلابیل شيان یې ورته اخیستي وو. کله به یې یو شی خولې ته وروړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به یې ښکل کړ.

حیران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل یتیم والي او ښکې تویه کړې، د خپل پلار مینه راپه زړه شوه. خو بیا مې ځان سره ویل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر یو یې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مینه کوي؟ زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مینې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنگه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت وربښکته شوم: هغه له نږدې غرقې ماشوم ته جوس راواخیست او زه یې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا یو زوی لرې؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ویل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوي وي، نو ځکه ورسره دومره مینه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بیا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوي؟

- دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به یې له ما ډېر ونازوي.

- کرامت او بیا په دومره واړه عمر کې؟

- هو، که نه یې مني نو رانږدې شه!

حیران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه، سپینه ډډه خپته یې ښکاره شوه.

د خپتې ښې لورته لږ ځای لکه خدایي خال، تک شین و.

پلار، په همدې شین ځای گوته کېښوده او بیا یې وویل: ښه وگوره!

ورځیر شوم، د خدای ج قدرت و، له شین خدایي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سړي راته ویل: اوس خو یې منې؟ او بیا یې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن یې بېرته رانښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسيزې تېرې شوي دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خیانت ته گورم، نو د ماشوم پلار مې په یاد شي.

ځان سره وایم:

ولس له وطن سره څومره مینه لرله، څومره قرباني یې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانیو څه بې شرمه سوداگري وکړه او لا دا سوداگري روانه ده.

کله خو مې په وطن روانه سوداگري دومره وه وېروي چې، يو نا خاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې
خدايه! هغه ماشوم د وطن له سوداگرو په امن کې وساته، هسې نه له خيتې يې د افغانستان نخچه هم
وتوگي .

۱۳۹۰، د غبرگولي ۲۰مه

جلال اباد

د برکتونو مياشت

د ملي بانک مخ ته يوه سپين سرې ميرمن وچې شونډې کړوپه ملا ناسته ده. د هغې ترشا بانک دی، چې په ميليونونه پانگه په کې ده او مخامخ يې کابل - سرينا هوټل دی چې، په لسگونو ډوله خواړه په کې تيارېږي.

خو د ميرمنې مخ ته په وېر پلاستيک يواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولرې سپېرې اوښتې دي.

د هغې څنگ ته وره ماشومه ناسته ده، د سروينستان يې جرېږ دي او له شلېدلي گريوانه يې پښتۍ داسې ښکاري لکه ايکسري عکس ته چې گوري.

ماشومه وږې ده، لاسونه يې پر زنگنو ايښي دي، هر لاروي ته سترگې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظره پرېوځي. د مېرمنې مړۍ په خواړۍ ښکته پورته کېږي او له سپېږو شونډو يې د الله سپيڅلي نوم را پورته کېږي.

بودۍ، هر را روان لاروي تر هغې څاري، ترڅو يې له مخې تېر شي.

دوه جوړه سره او سپين کسان را روان دي او په غاړو کې يې پراته نيکتیان ټالۍ وهي.

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، يو وايي:

رښتيا چې روژه د برکتونو مياشت وي، چې ماښام شي دسترخوان ډک شي، حيران پاتې يم چې اول څه ته لاس کړم؟

ميرمنې، د دې خبرې په اورېدو خپلې وږۍ لمسۍ او بيا يې په منځ کې غوړولي پلاستيک ته چې ايله د يوې وچې ډوډۍ پيسې پرې پرته وې، وکتلې او بيا يې سر پر زنگنو کېښود.

۱۳۸۲، د روژې ۱۲مه

کابل

خشونت

د کابل - سرینا پر هوټل (د سیمینار محوه خشونت علیه زنان) شعارونه څرېدلې وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو، شیبه وروسته ډله - ډله، نجونې او میرمنې چې، په غاړو کې یې طلايي زنځيرونه ځنگېدل را ووتې .

یوې چې، له غاښونو یې د کبابو پاتې شوني په وچکي راویستل، وویل: دغه شان سیمینارونه باید نور هم جوړ شي، موږ ښځې باید خپل حقونه وپېژنو او دفاع ترې وکړو، ترڅو به له موږ سره خشونت روان وي؟!

یوې بلې چې پر شونډو یې تازه لب سټک (لب سرین) راتېر کړی و، په احتیاط شونډې بېرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا دانسان په سترگه نه کتل، حقونه به یې تر پښو لاندې وو، اوس دیمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه میندې یې مخ ته را تاوې شوې.

د یوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښېپې بېله لور چې، له یخنۍ تکه شنه اوبستې وه، له لاسه نیولې وه .

یوې غږ کړ: خوښدو ماشومان مې له لورې مري، بیمار دي، تاسو ته د یوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ!

له هوټله راوتلې یوې میرمنې په قهر له غاښونو وچکۍ وغورځاوه:

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وگوره او ستا سلیقه !

بلې غږ کړ: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، موږ به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالگرو میندو ترډېره د هغوی تورو دستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې یې ټالۍ وهلې .

۱۳۸۲، لیندۍ ۴مه

کابل

سپڅ

لکۍ يې د دواړو پښو منځ کې نيولې وه، چنگه ملا کې يې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غټو دېگيو خواته راغله. په شاتنيو پښو کېناسته، اخواد پخوا يې کتلې.

کله به يې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خيرات ديگيو خواته ولاړ کسان به يې وليدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شيبه په شيبه يې شاته کتل، خو دا غږ يواځې همدې اوږده.

دا ځلې يې ښه شيبه شاته وکتل او بيا کړه وږه را پورته شوه، سري يې ځوړند نيولې و، په لگن کې ډيرۍ غوښتو ته را نږدې شوه. د يوتن وړپام شو، بېلچه يې پرې پورته کړه او بيا هغه شا په تخته ولوېده.

بيا يې سر پورته کړ او ورسره سم يې په تندي بله بېلچه وخوړه.

هلک ويل: دا ډېره بد سترگې سپۍ ده، خو ځلې مې وشړله بيا راغله، اجل يې راغلی.

هغه ته چا غبرکې او چې څنگه روان شو، سپی هم پورته شوه. کړه وړه روانه وه. موږ ماشومان ورپسې شوو. سپی لوږده او پورته کېده، وینو ورپسې لیکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو - ورو غبرونه راتلل.

موږ پښه ونيوله، سپی په څښېدو - څښېدو ځان ور ورساوه. غبرونه لوړ شول. ور ورسېدو، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو، د هغې له خولې وینې خوتېدې، خو وړو بچيو يې په وچو تینو کې شيدې لتولې.

۱۳۸۹، د چنگاښ ۲۲ مه

کابل

د ماشومچي پړا

د يکشنبې سهار دی، د سورلی موټر مخکې سيټ کې ناست يم او لغمان ته د سفر نيت لرم. د همایون بلگرامي په گوتو ليکل شوی تاريخي ناول (لويه دسيسه) چې ځوان ليکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کيسې کوي، او ښيي چې څنگه دغه لويه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عياشۍ او د شهزادگانو کبر او غرور د تباهي کندې ته پېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرم پل مشهور دی، هم تېر شو. يو ناڅاپه د ټايرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بيا د يوې خوا ټايرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ يوه پيک آپ ډاډتسن چې، په شنه سهار کې يې غبرگ گروپونه لگولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشيندارو شاته گوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وايي اوس به په تورخم واوړي او پاکستان پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړيو بريدونو غچ واخلي.

ورپسې يو تور نا اشنا موټر چې، خداى خبر، له خومره خيانتته وروسته به يې قيمت پوره شوى وي؟ جوخت را روان دى.

په سپين رنگه پيک آپ کې، ماشيندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قير سرک د خوشې کېدو داسې گوانښونه ورته کوي، لکه سرک چې د همدوى په پيسو قير شوى وي.

ترخو زموږ موټر پوره قير سرک پرېښوده، هغوى را ورسېدل، را جوخت شول او بيا شاته څوکۍ کې نښې ته ناستې ماشومې چيغې کړې.

مور يې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه يې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه يې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور رياست

۱۳۹۰ د زمري ۲۳مه،

د ايټ آباد په غره کې

وينستان مې تازه وينځلي وو، هندارې ته مخامخ ودرېدم چې څنگه مې د مخې وينستان شاته اړول هندارې ته څېر شوم، يوه لږزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ايښی و، د هغه پر يوه تصوير مې سترگې ولگېدې او بيا مې څيرې-څيرې کړې.

ځای پر ځای کيनाستم، په تنډه مې لاسونه کېښودل او بيا مې ذهن نږدې يوه نيمه لسيزه شاته ولاړ:

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوېي رخصتۍ وې، خوزه له دوه نورو ملگرو سره ايټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلين هم، حيران-حيران، د کار په تمه ولاړ وو.

يو نيم پاکستانی به راغی، خو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو، نور کسان به يې بوتلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېزي او بيا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا اميده خپلو دېرو ته روان وي.

نن تر غرمې په چوک کې ولاړ وم، خو کار پيدا نه شو، مازيگر بيا له خپلو څو ملگرو سره چوک ته راغلم.

شيبه وروسته، يو سوزوکی موټر مو څنگ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول.

يوه غږ کړ: کابلانو! غره کې کار کوئ!؟

له دې خبرې سره موټر ته وروختو او بيا د غرونو منځ کې په يوه نرۍ لاره، يوې شنې تپې ته لاړو.

دلته نورو مزدورانو هم څادرونه غوړولي وو، دا ځای يوه پخوانۍ هديره وه، چې د پيپل ونو گور خابنونه پرې راڅوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکارېده، لکه نږدې يوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هيڅ نه وو، يو-يو غټ ميړۍ به چټک-چټک اخوا د پخوا گډځېده.

د ونو په ځينو بڼاخونو کې غڼو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې او غڼې به خپل ښکار ته ورو-ورو را روانې وې.

د قبرونو څنگ ته راټول وو، شاوخوا کلیوال به کورونو ته د تگ په مهال څو شیبې و درېدل او بیا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول.

مانېام شو، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکارېدې، خو موږ په داسې یوه زړه هدیره کې وو چې، مړي یې هېر شوي وو، یوه ډیوه پرې هم نه بلېده.

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه - دوه کسان تقسیم شول. یوه سره به ګلنگ او بل سره به بېلچه او واړه نیالګي وو، چې بېخونه یې په تورو پلاستيکي کڅوړو کې پټه وو.

ما ګلنگ باندې د کانو په منځ کې کندې ویستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نیالګي به یې کیناوه.

زما د لاسونو تناکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د ګلنگ لاستې سره سربخ شوه، د ګلنگ لاستې باندې ژپړې اوبه روانې وې، زړه مې وران-وران کېده، خو مجبوره وم چې پردي غرونه اباد کړم، ځکه زموږ په وطن کې اور بل و او تنظیمي مشران مو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترگو ته لوګی - لوګی کابل درېده، چې څنگه یې په ښایسته مانیو سرې مرمې خولې لګوي، څنگه یې له کورونو لوڅې پورته کېږي؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنگه په تناکو لاسونو پردي غرونه ابادوم.

زړه مې را وپرسېد، ګلنگ مې ښه په زوره وواهه خو په تیږه ولګېده او بل سړي زما په ټنډه خوله څښه کړه.

مغزو کې مې ټنگ شو، په سترگو مې توره شپه شوه، دواړو لاسونه کې مې سرتینگ کړ، لاسونه مې تاوده شول او بیا چې مې څنگه لرې کړل نو د وینو شر، شو.

په غره کې هیڅ نه و، خو بېخ کې یې یو شین ډنډ و، چې د نږدې کلیو څارویو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وینې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شیندلې خو وینه نه درېده، نور سست شوی وم.

زړه کې مې تنظيمي مشرانو ته د نفرت لنډه تاویده راتاوېده، ما ویل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای،
ولې به کابل کې اور بل و، ولې به موږ پردي غرونه ابادول؟ او ولې به ...؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بیا لاندې شول، ما ویل که بیا د ایټه آباد په غره کې يم او بیا
مې په ټنډه د گلنگ څوکه ولگېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او خیرې کړي اخبار کې مې د
تنظيمي مشر ټوټه - ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰ - د زمري ۲۰مه

کابل

کسات

په ډېرې خواړۍ د قدم ايښودو ځای لېدل کېده، يواځې د توپان شور وو چې کله _ کله به يې له لرې کليو څخه د سپيانو غبرونه هم را رسول.

باد، د ونو لغړ ځانېونه يو بل سره جنگول، کوچنی د شمال مې له سره تاو کړی و او يواځې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنگه هدېرې ته نږدې شوم، چيغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو.

قبرونه وپرسېدل او بيا ترې جمجې راپورته شوې، حيران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پېښې مې سستې وې، د گام پورته کولو وس مې نه و.

له څلورو خواوو رانه اسکلپټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

يو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکلپټ کونښن کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه راباندې څښ کړي او يامې له مړۍ ونيسي.

چا ويل: ولې دې ووژلو؟ ولې دې زموږ په ځوانيو سوداگري وکړه؟ ولې دې راته بچي يتيमान کړل؟؟؟؟؟

چا به په کړس - کړس وخنډل او بيا به يې سرونه ښه را نږدې کړل:

موږ وژل شوي نه يوو، د تا په امر ژوندي څښ شوي وو او بيا به ټولو لاسونه را اوږده کړل.

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ويلو وس مې نه و، يواځې اسکلپټونه مې ليدل چې راته نږدې - نږدې کېدل.

دا ځل بيا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکي کړپېدل. يو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې يوه زوروره چيغه وکړه او له کټه را پرېوتم:

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو، له خولې مې بې اختياره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه يم!

۱۳۹۰، کابل

پښتنو سره ياد گاري عكسونه واخلي!

کارتني يې پرانيست. د پرانگ خلورو نويو زېږيدلو بچيو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په يوه ژوبن کې له يوې مور څخه يو وار زېږيدلي وو.

ندارې ته يې غټ او واړه ولاړ وو، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بيا ځينو کسانو ورسره په ډېرې ليوالتيا گډ تصويرونه هم واخيستل.

د دې تلويزيوني پروگرام چلونکي ويل چې، د يادو پرانگانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د اندېښنې خبره ده.

چينل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرگونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماین الوتی و، له پاکستان او ايران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سيمو کې وو.

ځان سره مې ويل: موږ سره هم عكسونه واخلي، زموږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

سپي بښنه غوښته

د جيت الوتكو، له غرونو سره سم په باغ كې په جوړه شوې خمشه ورننوتو. جيتانو اول داسې ټيټې دورې پيل كړې لكه موږ پسې چې خمشې ته راننوخې. وروسته بمبار شروع شو، د هرېم په غورځېدو به خمشه روښانه شوه، يوبل به مو وليدل او بيا به تپه تياره شوه.

په غرونو مو لاسونه ټينگ ايښي وو، خو چې كله به بم ولوېد، دواړه لاسونه به مو له ډيرشدت نه له غورونو لرې شول. له چټ نه به خاورې را تويه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتكو غرونه ورك شول، په يو بل نارې وشوې چې ټولو ځوابونه وركړل نو پوه شوو چې ژوندي يوو، خو پوره خبرې مونږ نشوې كولې. خولې مو له خاورو ډكې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حركت نه كاوه.

خمشه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه، پرېام يې نږدې-نږدې ښه غټ لركي اچول شوي وو، او بيا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره يې كوچنۍ سوري درلود، دغه سوري په لوتو او ډبرو چې بمبار كې له ديوالونو جلا شوې وې، بند شوي و، په ډبرې خوارۍ ترې راووتلو:

ويالې وچې وې. چرگان او هوايي مرغان ځای- ځای پراته وو. څارويو پرې شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

يوه سخوندر څو ځلې غاړه جگه کړه بېرته يې کېښوده، هغه په ملا غټه پرچه خوړلې وه او شاخوا ځمکه يې په وينو سره وه.

د نو شاخونه مات وو، ځای- ځای اوروڼه او لوگي پورته کېدل. باغ له تېرو او سپنو (د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنۍ باغ ته لاړم. انگور تاگونه په ځمکه پراته او څنگ ته يې غځېدلې لښتې وچ و.

يو اواز مې واورېد، پښه مې ونيوله، شاوخوا مې وکتلې. سپي غاړه راجگه کړه و وېرېدم، ما ويل که بيا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپي و، له بمباره يوه شپه وړاندې يې سخت وېرولې وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چينغې مې کړي او مشران راوړسېدل.

سپي بيا وسنگېد، خو پورته کېده نه. يو مات شوی ښاخ مې را واخيست او ورغلم. د هغه غبرگې پښې بېخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه يې وچه وه او له خولې يې باندې راويستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سرزما پر پښو و مېښه او بيا به يې ډنډ سترگې راپورته کړې. په ناست غږ يې څه ويل، کيدای شي د ژوند په وروستيو شيبو کې يې رانه د پروڼۍ حملې بڼه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بيا راتلم سپي سرايښی و او ژبه يې د غاښونو منځ کې ټينگه پاتې وه.

دا د ۱۳۲۲ کال کيسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هريپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتيو کې راغلی وم.

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر څاروي له منځه لاړل، خو ماته اوس هم هماغه سپی یاد پري. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله برناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لویه خدایه! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه ټپي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تشې حملې بېښه غوښته، خو قاتلان نه یواځې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه بېښه نه غواړي، د خپلو همغو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰ د مرغومی ۲مه،

مهترلام ښار

مبارکي

کلی خاموش و ، په خالي کوڅو کې يې تش باد لگېده ، ډېر وگرځېدم ، هيڅوک مې پيدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم .

يو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کليوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه - منډه ورغلم .
د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله ، ورور سپدم ، کليوال مې ټول غلي وو ، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هيچا هم ځواب را نه کړ .
په سترگو مې توره شپه شوه ، سرمې وگرځېد او ځای پر ځای کېناستم .

يو وخت چې په خود شوم ، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شويو کليوالو جنډې مې په سر رپېدې .

۱۳۸۷ ، د تلې ۸ مه ، کابل

پيت ښکړ

نيکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا دعا برکت و چې، د کسې او سليمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدی
پلنې شوې او له نغريو اورو نه پورته شول .

نيکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونيو او د زړه له تله مو وويل :

د/ وگړي ډېر کړي خدايه لويه خدايه لويه خدايه !

نيکه !

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وگړي ډېر شول، نورو سيمو ته وکوچېدل او سيمې پرې بڼايسته شوې .

نيكه !

خو ته خبر يې، ستا په لمسيانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسيان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو، اوس د نابودۍ خواته روان دي.

نيكه !

د كسي او سليمان غرونه ستا د لمسيانو په وينو ولمېدل، د نغريو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د كېږدو مراندي شلېدلي او يو ستر توپان يې هر څه په مخه كړي دي .

نيكه !

ستا لمسيان يوبل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر گام كې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خور د اوبو رنگ ستا د لمسيانو وينو سور كړی دی .

نيكه !

اوس هغه سپين پټكي، چې سرونه به پرې ښايسته وو، له زور را تاو دي او اوس ...

نيكه !

ستا لمسيانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دې، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی) *

نيكه !

ستا نازولي لمسيان، د يو بل په وينو نه مړېږي، د نورو خو پخوا ورته زړونه ډك وو، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرگوني گوزارونه دي او ...

نيكه !

زموږ لاسونه په وينو سره دي، موږ يې له شرمه د خداي پاك دربار ته نشو پورته كولي، دعا مو نه قبلېږي .

نيكه !

قيامت ته انتظار مه كوه ! ستا په لمسيانو همدا اوس قيامت دى، را پورته شه او بيا د يوې ونې ډډ ته تكيه وواهه، لاسونه پاك دربار ته پورته كړه او د زړه له تله ووايه :

دا وگړي ډېر كړي خدايه ! لويه خدايه - لويه خدايه !

نيكه !

هله ، ځنډ مه كوه ! ستا لمسيان يو بې رحمه توپان په مخه كړي دي. كه په دعا كې ځنډ وكړي د نسل لپاره به هم څوك پاتې نه شي او بيا به ستا دعا لكه ستا د لمسيانو برخليک په هوا كې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه كړ خداى وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب يم

پاى

د لراو بر په برېښنايي کتابتون کې پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- دروژې دالۍ
- روژه درحمت، برکت او مغفرت مياشت
- د اصحابانو کيسې
- د مصطلح الحديث علم په سوال او جواب کېښې
- د پښتانه پوهه
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- درنا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه)
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي
- خدراڼي
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود
- غواړئ ذهني څيرکيا مو تمرين کړئ؟
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړې لارې چارې چې اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي
- د کوچنيانو تنفسي سيستم
- د لراو بر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو
- مناجاتونه
- د هيلو غوټۍ
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول)
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړې
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول)
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول)
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول)

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنۍ شاهزاده (د ماشومانو لپاره)
- داکتر عبدالباري

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library